

vanskeliggøre den retsforfølgning, der finder sted i den anmodende medlemsstat, oplyser den anmodede medlemsstats myndigheder straks, hvor lang tid der skønnes nødvendig for at udføre anmodningen. Den anmodende medlemsstats myndigheder oplyser straks, om anmodningen alligevel opretholdes. Myndighederne i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan efterfølgende aftale, hvorledes anmodningen videre skal behandles.

Artikel 5

Fremsendelse og forkyndelse af retsdokumenter

1. En medlemsstat fremsender retsdokumenter, som er bestemt for personer, der opholder sig på en anden medlemsstats område, direkte til disse med posten.

2. Retsdokumenter må kun fremsendes gennem de kompetente myndigheder i den anmodende medlemsstat,

- a) hvis adressen på den person, som dokumentet er bestemt for, er ukendt eller usikker, eller
- b) hvis den anmodende medlemsstats relevante processuelle regler kræver bevis for dokumentets forkyndelse for modtageren ud over det bevis, der kan opnås i forbindelse med fremsendelse med posten, eller
- c) hvis det ikke har været muligt at postforkynde dokumentet, eller
- d) hvis den anmodende medlemsstat har gode grunde til at mene, at fremsendelse med posten vil være virkningsløs eller er uhensigtsmæssig.

3. Når der er grund til at antage, at modtageren ikke forstår det sprog, retsdokumentet er affattet på, skal dette, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til det eller et af de nationale sprog i den medlemsstat, på hvis område modtageren opholder sig. Hvis den myndighed, som retsdokumentet kommer fra, er bekendt med, at modtageren kun forstår et andet sprog, skal dokumentet, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til dette andet sprog.

4. Alle retsdokumenter skal ledsages af en følgeskrivelse, hvori det meddeles, at modtageren kan indhente oplysninger hos den myndighed, som dokumentet kommer fra, eller hos andre myndigheder i den pågældende medlemsstat om vedkommendes rettigheder og pligter i forbin-

delse med dokumentet. Stk. 3 gælder også for denne følgeskrivelse.

5. Denne artikel berører ikke anvendelsen af artikel 8, 9 og 12 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 32, 34 og 35 i Benelux-traktaten.

Artikel 6

Fremsendelse af anmodninger om gensidig retshjælp

1. Anmodninger om gensidig retshjælp og spontan udveksling af oplysninger som omhandlet i artikel 7 formuleres skriftligt eller ved hjælp af ethvert middel, der kan frembringe skriftlig dokumentation på en måde, der tillader den modtagende medlemsstat at fastslå ægtheden. Sådanne anmodninger fremsendes direkte mellem de judicielle myndigheder, der har stedlig kompetence til at fremsætte og udføre anmodninger, og tilbagesendes gennem samme myndigheder, medmindre andet bestemmes i denne artikel.

Enhver oplysning fra en medlemsstat med henblik på iværksættelse af retsforfølgning ved en anden medlemsstats domstole som omhandlet i artikel 21 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 42 i Benelux-traktaten kan fremsendes direkte mellem de kompetente judicielle myndigheder.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at anmodninger i særlige tilfælde kan fremsendes og tilbagesendes

- a) mellem en medlemsstats centrale myndighed og en anden medlemsstats centrale myndighed, eller
- b) mellem en medlemsstats judicielle myndigheder og en anden medlemsstats centrale myndighed.

3. Uanset stk. 1 kan Det Forenede Kongerige og Irland samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at anmodninger og meddelelser specificeret i erklæringen, der er stilet til dem, skal fremsendes gennem deres respektive centrale myndigheder. Disse medlemsstater kan til enhver tid ved en ny erklæring begrænse rækkevidden af en sådan erklæring med henblik på at lade stk. 1 finde mere udstrakt anvendelse. De skal gøre dette, når bestemmelserne om gensidig retshjælp i Schengen-gennemførelseskonventionen får virkning for dem.